

A hülyeség ára

Képzelnék el egy autóvezetőt, aki úgy kap jogosítványt, hogy egyszer sem vezetett a forgalomban. Tűzoltót, akit még nem csapott meg a füst, lakost, akit életében nem reszelt, orvost, akit nem boncolt, rendőrt, akit nem látott rossz embert, vagy parasztot, akit még nem kapált... és a sort hosszan lehetne folytatni. Ugye ez elképzelhetetlen? Nos, akkor nézzük, mi van a szűkebb házunk táján, a vadászatban. Kötelező az állami vadászvizsgát letenni, amelynek viszont csak elméleti része van, ráadásul még a tanfolyam elvégzése sem kötelező. A lőtérrel eltalált 8 korong az „alapgyakorlat”, amely a vadásztól olyan messze van, mint Makó Jeruzsálemtől. Amint valaki átveszi a bizonyítványát, már másnap oda mehet vadászni, ahová a pénztárcája engedi. Cserkelhet bikára, bakra, részt vehet apróvadásztársaságokon, disznóhajtásokon, anélkül, hogy akár csak egyszer is testközelből látott volna valami ilyesfélé. Ha az eligazításon „belehúzó” a lőállás-sorszámokba, lehet a szomszéd, és a végén kiderülhet, hogy „rosszkor voltam, rossz helyen”. Egyre többen vannak olyanok, akik előbb lőttek kafferbivalyt, antilopot, zsiráfot, mifénét a messzi Afrikában, mint disznót, fácánkakast vagy nyulat idehaza. A balesetek száma, és a vadászati fegyelem lépten-nyomon tapasztalható fellazulása miatt azonban – persze a jobbítás szándékával, de valójában egyfajta pótcselekvésként - egy olyan irányba indultunk el, amelynek eredményeit épp ésszel már igazán nehéz követni, sőt a várható eredményei is enyhén szólva kétségesek. Nem tudom megfigyelték-e, hogy mára már divattá vált a vadászat végén megköszönni a „balesetmentes” vadászatot, holott éppen ez volna a természetes. Ezek után ajánlott a disznóhajtás előtt minden óvatos duhaj számára az, hogy az ügyvédjénél előre helyezze letétbe a végrendeletét.

Ott tartunk, hogy mivel az állami vizsga nem elég, hiteles aláírással kell igazolni a vadászat előtti balesetvédelmi oktatáson való részvételt. Ez pedig olyan, mintha valaki autójával útnak indul, előtte azonban a rendőrségen külön-külön kötelező balesetvédelmi oktatásokat kellene meghallgatnia. A vadászat előtti „oktatásoktól” nem lett se több, se kevesebb baleset. Ma már a nagyvad társas vadászatán mindenki 1:20 000-es méretarányú hajtástérképet

kap, azt az iránytűjével betájolhatja, majd GPS-szel meghatározhatja a pontos lőállását, mobilon tarthatja a kapcsolatot a könyvelőjével, vagy a vadászatvezetővel... A kalapunkon piros szalaggal jelezzük a szintén félelemtől reszkető vadásztársainknak, hogy speciál még véletlenül sem tartozunk az FVM rendeletben felsorolt, s az idény szerint engedélyezett lőhető vadfajok sorába. A kutyáinkon feszülő riktó nyakörv pedig arra figyelmeztet minden vadászt, hogy az bizony nem róka, s főként nem alkotmánybírósággal védett kőbor eb. Az erdő fáin piros szalag jelzi már a tilos lőirányokat, zöld az engedélyezetteket... Lehet ezt még tovább ragozni?

Mindenesetre esély, az van rá, mert a még ennél is hülyébb és eszeveszettebb puskások részére még fújhatunk – egy chip-pel egyedileg azonosítható - vadászó oldalára fényvisszaverő spray-vel célkeresztet is, ráírhatjuk nyomtatott nagy betűkkel, hogy SUS CROFA, 2 éves, anyja neve: Böhöm Koca, születési helye: Disznós Kert-alsó és a hatósági állatorvos személyesen asszisztált a születésénél... A terítéknél aztán lehet majd hálaadó Szent Hubertus misét tartani a látható többség életben maradásáért is. Ez azonban már régen nem vadászat, hanem egy otthon számítógépen is játszható virtuális, csihi-puhi játék, amelyből 12 egy tucat. Végtere is, mivel éppen a komoly kereslet az ékes bizonyíték rá, manapság egy felfújható gumínóval is lehet paráználkodni, gyertyafényes vacsorás „előjátékot” rendezni, ráadásul bájcsvevény közben semmiféle politikai ellentét nem vetődik fel még akkor sem, ha az asztal alatt azonnal a tárgyra térve a /ve/vőlegény az illendőnél mélyebben nyúl alá. Ráadásul további előny, hogy nem kell vele utána beszélgetni, és sohasem fáj a feje. Ezek azonban már orvosi esetek, és holtbiztos jelei a totális becsavarodásnak.

Visszazökkenve a „fa” alá, ahonnan egykoron vadászni lemásztunk, nincs más út – és ezt évszázados tapasztalatok bizonyítják –, mint az, hogy bár a vadászatot a vadászok többnyire közösen gyakorolják, arra egyéni tudással kell alaposan felkészülni. Így is volt ez mindig, ma viszont azt sem tudjuk, hogy ki a szomszéd puskás, mit tud az egészről, és vajon élve megússzuk-e az előttünk álló hajtást. Csak a hatalom hiszi azt, hogy a tudás valójában egy veleszületett tulajdonság, viszont a tanulás útján

történő megszerzésének lehetősége mindenki számára adott. Azt hiszem, bízvást leszögezhetjük, hogy mivel az idő is alaposan rácsafolva rég eljárt feletre, alaposan le kellene már porolni, és újra kellene gondolni a mintegy másfél évtizede kővé meredt vadászvizsga rendszerünket. A társas vadászatban való helyes viselkedést, az ősi bölcsességű magatartási szabályokat talán nem szabadna egy fél oldal tudnivalóval „kipipálni”. Ezenkívül: nem valami „kis vadbiológusokra”, hanem megbízható vadásztársakra volna végre szükség. Mert, ha a vizsgázó betéve nem tudja a mosómedve fogképzetét, attól még senki nem hagyja ott a fogát. Ma például – és ezt nem most találom ki – aki tegnap valahogyan levizsgázott, holnap jó pénzért már oktathatja is a gyanútlan jelölteket. Sajnos, meg is történt, és ez nem egyedi eset. A tanfolyamokat már régen kötelezővé kellett volna tenni, a megfelelő színvonal garanciája pedig csak az akkreditálás lehetne. Nincs ugyanis a kötelező óraszámra semmiféle előírás, de ha mondjuk a tanfolyam minimális elméleti óraszámja 32, minimum hatvan óra kötelező vadászati gyakorlatot írnek elő. Mivel a társasági tagság már nem kötelező, a „tagjelöltség” időszakát sem lehet már megkövetelni, de a tanfolyam ismeretanyagába a szervesen beépített kötelező gyakorlati óraszám igazolt teljesítését: azt igen. Persze ezt is meg kellene fizetnie a jelöltnek, mert a tudás megszerzése sehol sem ingyenes. Ebből bevétele lehetne a szervezőknek és azoknak a vadászatra jogosultaknak, akik a jelöltekkel foglalkoznak, erre vállalkoznak, és rendelkeznek az előírt tárgyi és személyi feltételekkel. Senki ne mondja, hogy ezt nem lehet megszervezni...

Homonnay Zsombor
(Vadászlap, 2006. októberi szám)

A lapot Magyarország legnagyobb
médiatitkosítója, az

» **OBSERVER** «

OBSERVER BUDAPEST
MÉDIATITKOSÍTÓ KFT.

1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738

rendszeresen szemlézi